ואלו קרעין שאין מתאחין א הקורע על אביו 🕫

ועל אמו - ועל רבו שלימדו תורה ועל נשיא ועל אב ב"ד י ועל שמועות הרעות ועל ברכת

השם ועל ספר תורה שנשרף יועל ערי

יהודה ועל המקדש ועל ירושלים י וקורע על

מקדש ומוסיף על ירושלים י אביו ואמו י ורבו

שלימדו תורה מגלן דכתיב י ואלישע ראה

והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו

אבי אבי זה אביו ואמו רכב ישראל ופרשיו

זה רבו שלימדו תורה מאי משמע כדמתרגם

רב יוסף רבי רבי דמב להון לישראל

בצלותיה מרתיכין ופרשין ולא מתאחין מנלן

דכתיב ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים

ממשמע שנאמר יוקרעם איני יודע שלשנים

אלא מלמד שקרועים ועומדים לשנים לעולם אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן אליהו

חי הוא אמר ליה כיון דכתיב י ולא ראהו עוד

לגבי דידיה כמת דמי דנשיא ואב בית דין

י ושמועות הרעות מנלָן דכתיב ² ויחזק דוד

בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתן

ויספדו ויבכו ויצומו עד הערב על שאול ועל

זה אב ב"ד על עם ה' ועל בית ישראל אלו שמועות הרעות א"ל רב בר שבא לרב כהגא ואימא עד דהוו

כולהו א"ל על על הפסיק הענין ומי קרעינן אשמועות הרעות והא אמרו ליה לשמואל קטל שבור מלכא תריסר אלפי יהודאי במזיגת קסרי ולא קרע לא אמרו אלא 'ברוב צבור וכמעשה שהיה ומי קטל שבור מלכא יהודאי והא א"ל שבור מלכא לשמואל תיתי לי דלא קטלי יהודי מעולם התם אינהו גרמי לנפשייהו בא"ר אמי לקל יתירי דמזיגת קסרי פקע שורא דלודקיא בעל ברכת השם מגלן דכתיב בויבא אליקים בן דא"ר אמי לקל יתירי דמזיגת קסרי פקע שורא דלודקיא בעל ברכת השם מגלן דכתיב בויבא אליקים בן

חלקיה אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים ° ת"ר ל אחד השומע

ואחר השומע מפי השומע חייב לקרוע והערים אינן חייבין לקרוע שכבר קרעו בשעה ששמעו בשעה

ששמעו מאי הוי הא קא שמעי השתא לא ם"ד דכתיב י ויהי כשמוע המלך חזקיהו ויקרע את בגדיו המלך קרע

והם לא קרעו ולא מתאחין מגלן ^ס אתיא קריעה קריעה מפר תורה שנשרף מגלן דכתיב פויהי כקרא יהודי שלש דלתות וארבעה (6) ויקרעה בתער הסופר והשלך אל האש אשר אל האח וגו' מאי שלש דלתות וארבעה

אמרו ליה ליהויקים כתב ירמיה ספר קינות אמר להו מה כתיב ביה 6 איכה ישבה בדד אמר להו אנא מלכא

א"ל ז בכה תבכה בלילה אנא מלכא בלתה יהודה מעוני אנא מלכא ז דרכי ציון אבלות אנא מלכא יי היו

צריה לראש אמר להו מאן אמרה יי כי ה' הוגה על רוב פשעיה מיד קדר כל אזכרות שבה ושרפן באש והיינו דכתיב יי ולא פחדו ולא קרעו את בגדיהם מכלל דבעו למיקרע אמר ליה רב פפא לאביי אימר משום

שמועות הרעות א"ל שמועות רעות בההיא שעתא מי הוו א"ר חלבו אמר רב הונא הרואה ספר תורה שנקרע

שבועה לוד עות אל שבועה לעות ביוורא שעונא כל הוו אחד על הגויל ואחד על הגויל ואחד על הכתב שנאמר בי אחרי שרוף המלך את המגלה ואת הדברים רבי אבא ורב הונא בר חייא הוו יתבי [©] או קמיה דרבי אבא בעא לאפנויי שקליה למומפתיה אחתיה אבי סדיא אתאי בת נעמיתא בעא למיבלעיה אמר השתא איחייבין לי שתי קריעות א"ל מנא לך הא והא בדידי הוה עובדא ואתאי לקמיה דרב מתנה ולא הוה בידיה אתאי לקמיה דרב יהודה ואמר לי הכי אמר

שמואל לא אמרו - אלא בזרוע וכמעשה שהיה ערי יהודה מנלן דכתיב יו ויבאו אנשים משכם משילו ומשמרון

שמונים איש מגולחי זקן וקרועי בגדים ומתגודדים ומנחה ולבונה בידם להביא בית ה' וגו' א"ר 0 חלבו אמר עולא ביראה לאמר ר' אלעזר הרואה ערי יהודה בחורבנן אומר יי ערי קדשך היו מדבר וקורע ירושלים

בחורבנה אומר 11 ציון מדבר היתה ירושלם שממה וקורע בית המקדש בחורבנו אומר 15 בית קדשנו ותפארתנו

אשר הללוך אבותינו היה לשריפת אש וכל מחמרינו היה לחרבה וקורע: קורע על מקדש ומוסיף

על ירושלִים: ורִמִינהו בּ אחד השומע ואחד הרואה כיון שהגיע לצופים קורע וקורע על מקדש בפני

עצמו ועל ירושלים בפני עצמה לא קשיא בהא דפגע במקדש ברישא הא דפגע בירושלים ברישא תנו

יהונתן בנו ועל עם ה' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב שאול זה נשיא יהונתן

א) שמחות פ"ט, ב) ולעיל כב:

ע"ש סנהדרין ס.], ג) [סנהדרין ס.], ד) [סנהדרין שס], ד) [ל"ל

ם.], יז [טנארין שט], שז [ני קם רבי אבא], ו) [בשאלתות איתא אמר ר' יהודה הרואה

כריז. ז) ול"ל מאלישעז.

הגהות הב"ח

(מ) גמ' שלש דלתות וארצעה יקרעה בתער

לקלל כל היאם היאן בהי בתער: (ג) ד"ה משכם כו' למגלמי זקן וקרועי בגדים ומתגודדים כו' ללח

נילף כלל אפילו קריעה:

הגהות מהר"ב

רנשבורנ

א] גמ' רבי לבל ורב הוגל בר

אן גם לפי טפט ולפי טומו פר חייא הוו יחבי קמיה דרבי אבא. נמחק חיבות קמיה דר'

אבא ונ"ב קס ר' אבא. כך שמעתי וראיתי יש מגיהים ולענ"ד אין צורך לוה דכבר

בירר בם' באר שבע בהוריות

בינו כם כמו טבע כהוריות דף ב' ע"א דמלמא סמס ר' אבא הוו יעוש"ה: ב] רש"י

לכנו או שום לכנו לד"ה אתיא קרע קרע מדוד עכ"ל. עיין שו"ת שער אפרים סי לו שכתב דטעות הדפוס

:הוא ועיין עוד ספר יד דוד

והא דיקרעה

סופר: (ב)

. כו׳

הלכה ב ג סמג עשיו ב טוש"ע י"ד סי שמ סעיף טו: קפח ב מיי שם הלכה ה [ופ״ה מהל׳ ת״ת וי קישט סב שיישו נט"לה

[וסיתן רמב טפי בית]. קפט ג מיי [הלי אבל] שם הלכה ו טוש"ע שם

אנט י טום ע עט. [סימן שמ] סעיף לו: קצ ד מיי׳ שם הלכה י ופ״ה מהלכות תעניות הלכה יו יז טוש"ע שם סעיף לח טוש"ע א"ח סי' תקסא סעיף א: קצא ה מיי פ״ה מהלי חווניות הלכה טו

נוש"ע א"ח סעיף ב: הצב ו מיי פ״ח מהלי אבל הלכה ג ופ"ט הלכה ב :ה ש"ע י"ד שם סעיף ה הצג ז מיי שם פ"ט הלכה ה ופ״ה מהלי ת״ת הלכה ט סמג עשין ד טוש"ע שס מעיף ח וסי׳ רמב מעיף כה: קצד ח מיי׳ פ״ט מהל׳ אבל הלכה ב ו טוש״ע י״ד

מי שת סעיף יו: קצה טי מייי שם טור ש״ע שם סעיף לו: קצו כ ל מ ג ם מייי שם שם סעיף לו:

קצו ע פ צ מיי׳ פ״ה מהלכות תעניות הלכה טו טוש"ע מ״ח סי׳ תקסא סעיף א ב: קצח ה מייי שם הלכה יו מ״נו מהלי אדל הלכה יטוש"ע י"ד סי׳ שת סעיף לט:

ברבת חשם מגדן. ועל ברכת השם דנכרים פליגי הכא בירושלמי אית דאמרי רבשקה ישראל מומר הוה אבל דנכרי לא ואית דאמרי נכרי הוה ובפרק ארבע מיתות (סנהדרין דף ס.) נמי פליגי בה בש"ס שלנו ובירושלמי הוה ריש לקיש קורע על ברכת השם: ואחד השומע מפי השומעים.

פירש בתוס׳ כגון מן העדים שאומרים זה ואם הוא אומר יכה יוסי את יוסי אין קורעין על זה וכן משמע בפ"ד מיתות (שם דף נו.): אתיא קריעה. מימה אם כן נילף כל קריעות שלא יתאחו מקריעה קריעה ושמא לא מיסתבר ליה: כ**דר כ**ד האזכרות. מימה והא (ט דקרעה בתער הסופר משמע כל המגילה ובירושלמי לא גרסינן האזכרות: לא אמרו אלא בזרוע. ובירושלמי גרס ששרפה מלך ישראל בזרוע:

משכם משילו. לא שייך הכא למיפרך ואימא עד דאיכא תלתא אבל קנת קשה דאימר מילתא יתירתא הוה דמגלחי זקן (ג) ומתגודדים כתיב בהאי קרא ויש לומר דלא שייך למימר דלא נילף כלל אלא קריעה ולעיל (ד' כה.) הכי קחמר נמי נהי דגמרת שפיר קריעה מ"מ לא תילף מינה מעומד:

ואלו קרעין כו'. באבל רבתי במסכת שמחות (פ"ט): ברוב לבור. רוב ישראל: וכמעשה שהיה. בשאול ויהונתן: גרמו לנפשייהו. דמרדו ביה והא דקאמר לא קטלי יהודי רוצה לומר בחנם: לקול יסירי. להול כנורות שמרדו: ב] אסיא הרע הרע י מדוד: שלש

דלתות וחרבעה. כלומר חרבעה פסוקים: אנא מלכא. ואמלכא לא כתיב כלום: היו לריה לראש. שהנכרי רחש ולח חתה: משום שמועות רעות. על הגלות איבעי למיקרע: את המגילה. זה הגויל: ואם הדברים. זה הכתב: השתא. אי שקיל להו נעמיתא איבעי לי למיקרע על הגויל ועל הכתב דהוי כנשרף: בורוע. שאין יכול להצילו: וכמעשה שהיה. דיהויקים אבל דנעמיתא דמלי להליל לא מיקרע: הא דפגע במקדש ברישא. כגון שנכנס לירושלים בשידה תיבה ומגדל דלא ראה ירושלים עד שראה בית המקדש קורע על המקדש ומוסיף על ירושלים אבל בשלא נכנס בתיבה ופגע בירושלים ברישה קורע על ירושלים בפני עלמה ועל המקדש בפני עלמו: כל הקרעים רשחין למוללן. לקפל בגד בתפירה: לעין סולמות. שאין מלקטין זה סמוך לזה אבל זה רחוק מזה שמלקט ברוחב כעין מעלות סולמות:

מתוד

מוסף רש"י

קרועי בגדים. על גדופין ששמעו מפי רבשקה, כדכתיב (מ"ב יט) אשר שלחו מלך אשור אדניו לחרף אלהים חי יסנהדריו ס.). והעדים. כשעה שמעידין בפירוש מה ששמעו סתעידין נפירוס מה ססתעו אינן חייבין לקרוע (שם). הא קא שמעי השתא. מפי עלמן שם).

רבינו חננאל

אלו קרעים שאסורין באיחוי, פי׳ עשרה קרעים הללו, הקורע על אביו, ועל אמו, . ועל רבו שלמדו חכמה. ועל ועל דבו שלמוז זוכמון, ועל נשיא, ועל אב בית דין, ועל שמועות הרעות, ועל ברכת השם, ועל ספר תורה שנשרף, ועל חורבן ערי יהודה, ועל חורבן המקדש. וקורע על חורבן בית המקדש, ומוסיף על חורבן ירושלים. אביו ואמו ורבו חכמה מהכא. שלמדו שאנה הוכבור מווכא, ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו, אבי אבי זה אביו ואמו, רכב ישראל ופרשיו זה רבו שלמדו חכמה, כדמתרגם, רבי רבי דטב להון לישראל בצלותך מן רתיכין ופרשין. ואע"ג דאליהו חי הוא, כיון . דכתיב ביה ולא ראהו עוד, כמת הוא לגביה. ירושלמי כשם שקורעין על החכמים כד קורעין על תלמידיהן. איזהו תלמיד חכ' חזקיה אמר, כל השונה הלכות ל) ועד תורה. אמר ר' יוסי.

רבנן ק וכולן רשאין לשוללן ולמוללן וללוקטן ולעשותן כמין סולמות אבל לא לאחותן אמר רב חסדא אבל עכשיו אפילו הלכות. ר אבוה בשם ר' יוחנן, כל שמבטל עסקיו מפני משנתו. תני, כל ששואלין אותו ומשיב. אמר ר' אושעיא, כגון אנן דרבינן אבור בשם ד' יוונן, כל שנובעה בטקר מפני משנום: ונגי, כל ששוארץ היות ומשיב. אמיר זא שפאר בגון את משנת המשנת משנת משנתיון לעינו רכן מתיקר. אמר רי אבא בר ממל, כל שיודע לבאר משנתו. ואנן אפילו רבותינו לא יכלי לבאר משנתו. איזהו רבו כל שפתח לו תחלה, דברי ר׳ מאיר. ר׳ יהודה אומר, כל שרוב תלמודו ממנו כר. א״ר אבהו אמר ר׳ יוחנן, הלכה כדברי מי שאומר כל שרוב תלמודו ממנו. שמואל חלץ בההוא שהאיר ןעיניון במשנתו. פיי, ביאר לו משנתו זו ששנינו בתמיד, ושני מפתיחות היו לו אחד יורד לאמת השיחי ואחד פותח כיון. פי', היה מכניס ידו ומורידה עד שיחיו שהיא אמה, י. ואחר כך היה מגיע למנעול ופותחו. והאחד היה נכון לפניו מכניס ידו כנגדו ופותח. ולא מתאחין, שנאמר, ויקרעם לשנים הרעים. ממשמע שנאמר ויקרעם. איני יודע שהקריעה לשנים היא. אלא מה ת״ל לשנים. מלמד שקרועיז לעולם לשנים. נשיא

אך כב המכור של היו אין בנו אבר יהו למני היו אל היו היו לא בנו ביים אין לביות שבה בנו היו אין אין היו היו לא בנו ראב בית דין ושמועת הדעות, שנאמר, ויודון דוד הברגדיו וקרעם וגם כל האנשים אשר אתו ויספדו ויכבו על שאול ועל יונתן ועל עם ה' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב, שאול זה נשיא, יונתן זה אב בית דין, על על ה' על בית ישראל, אלו שמועות רעות. ומקשינן ואימא לא קרעינן עד דאיכא כולהו, ופרקינן על על, הפסיק, למימרא דקרעינן על כל אחד בפני עצמו. ואסיקנא, רפל עם ה"ר וצר בית שהאל ברוחב, שאול זה נשיא, יונתן זה אב בית דין, על כל החד פפני עצמו. השמינן הימא את קרעים עד לל אחד פפני עצמו. השמינן הימא את הרוחב בור, וכמעשה דשאול, דהא שמואל שמע דעל הי"ב אלפי יהודאי ולא קרע. ועל ברת השם, אחד השומע מפי השומע היבין לקרוע, והעדים אין חייבין לקרוע שכבר קרעו בעת האלא ברוב צבור, וכמעשה דשאול, דהא שמואל שמע דעסום ויקרע את בבדיז, המלך קרע והם לא קרעו עכשיו, שכבר קרעו. שנאמר ויבא אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא הסופר ויואם בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בבדים רגידו (לון את דברי הבשנה מהוא, יש קריעה מהתם. ירושלמי מהו לקרוע בומן הזה, משום ר' יוחנן אמרו משרבו הגדפנים בטלו מלקרוע. מהו לקרוע על הכנויים, נשמעיניה מהדא, ריש לקיש הוה מהלך בדרך נודמן לו כותי, הוה מגדף והוא קורע, נחת מן חמרא ויהב ליה מרתיקא גו ליביה [תרגום באבן או באגרוף, מרתוק. פ"י הכהו באגרוף על לבו]. אמר ליה רשע אית מאנין לאמך מספקא לי אילין שקרעתי, הדא אמרת, שקורעין על כנויין בזמן הזה. על שריפת התורה, שנאמר, ויהי כקרא יהודי שלש דלתות וארבעה יקרעה בתער הסופר והשלך על האש, מהו שלש דלתות וארבע, תלת וארבע פסוקין, ובכולהי אמר אנא מלכא, כיון דשמע לפסוקי התישה בתור השופו מלך בודוע, כנון יחויקים בן אשיות הול אפודו ולא קרעו בגידים, מכלל דהוה להו למקרע. ידושלמי אמר ד' יוסי בשם רב, אין קורעין אל ספר תורה ששופו מלך בודוע, כנון יחויקים בן אשיות הלא מודו ולא קרעו בגידים, מכלל דהוה להו למקרע. ידושלמי אמר ד' יוסי בשם רב, אין קורעין אל ספר תורה ששופו מלך בודוע, כנון יחויקים בן אשיות הלא מודו ולא קרעו בגידים, מכלל דהוה להו למקרע. ידושלמי אמר ד' יוסי בשם רב, אין קורעין אל מי אסרה בלי הל באר בל הידו מושה בל אבר הלו הלו בל מנו הלו בל היום בל הידו מושרם של בדול הלו לא מודו ולא לינים ביום בל מכל דהוה להו למקרע. ידושלמי אמר ד' יוסי בשם רב, אין קורעין אל מי ערבר מול הלו הלו למקרע. היום ברי ברי מרבר מות הל ברבי עולה בל היום הלוב אות הלוב בל היום הלוב בל היום בל הבה מולה בל היום הלום בל הבים בל היום הלום בל הבה מולה בל בל היום הלוב בל היום בל הבו היום הלב בל היום הלום בל בל הוום בל ביום בל הבה מולה בל הלום בל הבול הלום בל בל הוום בל היום בל בהוו הלום בל הבל הוום בל היום הלום בל הלום בל המול בל הבל הלום בל היום בל הלום בל הוום בל בל הבל הבל הלום רוב (פשטיה), סיד קרשה בתנד הסופר, קדר כל האזכרות שבו ושרפן באש. וכתיב ולא פחדו ולא קדעו בגדיה, מכלל דהוה להו למקרע. רושלמי אמר רי יוטי בשם רב, אין קורעין אלא על ספר תורה שנשרף מאכר בא היבא ניבא עלי אם טעמתי כלום כל אותו היום. ר' יונה הוה בצור, שמע [דמק] בריה דר' אבהו, ואע"ג דאכל גובנא ושתה מיא, אמקוה צום כל ההוא יומא. אמר ר' ה חלבו אמר רב הוגא הרואה ספר תורה שנשרף חייב לקרוע שתים, אחת על המגילה ואחת על הדברים. שנאמר ויהי דבר ה' אל יוכאיהו אחרי שרוף [המלך] את המגילה ואת הדברים באש. ואסיקנא, אמר שמואל, אין חייבין לקרוע אלא כשרפת התורה בורוע כמעשה שהייב לא בלי במעם המצילה ואחת על הדברים. שנאמר ויהי דבר ה' אל יוכאיה ומשומרון שמונים איש מגולחי זקן וקרועי בגדים. אמר ר' אלעור, הרואה ערי יהודה בחורבנן, אומר, ערי קדשך היו מדבר וקורע. שהיא האבל אי בלעה נעימתה תפילי, כדאמר רב הונא בר חייא, לא. ערי יהודה, שנאמר, ויבאנו) אשר הללוך אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה, וקורע. ואחד הרואה, כיון שהגיע לצופים קורע. ואי פגע בירושלים בחורבנה, אומר, ציון מדבר היתה וקורע. בית המקדש חרב, אומר, בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה, וקורע. ואחד הרואה, כיון שהגיע לצופים קורע. ול מקדש בפני עצמה, ועל מקדש בפני עצמר. ואי פגע במקדש תחלה, קורע על ירושלים בפני עצמה, ועל מקדש בפני עצמר. ואי פגע במקדש תחלה, קורע על המקדש, ומוסיף על ירושלים.

תורה אור השלם

וָאֱלִּישָׁע רֹאֶה וְהוּא מְצַעַקּ אָבִי אָבִי רֶכֶב יִשְׂרָאֵל וּפָּרָשִׁיו וְלֹא רָאָהוּ לִשְׁנֵים קְרָעִים:

וְיָצְתֵּי עָד הָעֶרֶב עַל שָׁאוּל אֲשֶׁר אִתּוֹ: וִיִּסְפְּדוּ וַיִּבְכּוּ וַיָּצְמִוּ עַד הָעֶרֶב עַל שָׁאוּל וְעֵל יְהוֹנֶתֶן בְּנוֹ וְעֵל עֵם יְיָ וְעֵל בֵּית יִשְׂרָאֵל בִּי נְפְלוּ בָּחָרֶב: שמואל ב א יא-יב ב. נַיְבָּא אֶלְיָקִים בֶּן חִלְקְיָּה אָשֶׁר עַל הַבָּיִת וְשֶׁבְנָא הַספֵּר וְיוֹאָח בָּן אָסְף הַמּוֹבִיר אֶל חִוְקְיָּהוּ קְרוּעֵי ה: מלכים ביח לז וַיָּהִי בִּשָׁמֹע הַמֵּלְרְּ שַׁקַה: ָּדְּיָּרְיִּרְ בְּשְׁכֵּעְ תִּשֶּׁרְ חִוְקִיְּהוּ וַיִּקְרַע אֶת בְּגְדְ וַיִּתְכַּס בַּשָּׁק וַיְּבֹא בֵּית יְיָ: מלכים ב יט א

עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל רדפיה השיגוה בין המצרים: איכה א ג - 9. דרכי ציון אבלות מבלי באי מועד בל היינורית אשל היינור במידה את היינור ה בל שעריה שוממין בהניה את היינוריה בנורת היינור היא מר לה: את היינור היינור היינור היינור היינור היינור היינור על רב פשעיה עולליה הלבו שבי לפני צר: איכה א ה-11. ולא פחרו ולא קרעו את בגדיי בה הפלך וקר עבדיו השפעים את כל הַדְּבָרִים הָאלֹה: ירמיהו לו כד 12. וַיְדִּי דְבָר יִי אַל יִרמִיהוּ אַחֶרִי שֹׁרְף הַמּלְף אַת הַמִּגַלָּה וְאַת הַדְּבַרִים אַשׁר בַּתַב בְּרוּף מפּי ירְמֶּנְקָהוּ לְאַמָּהוֹ לְאַמָּהוֹ לָנוֹ נַיְבָאוּ אָנְשִׁים מִשְּׁכֶּם מִשְׁלוֹ וְמִשְׁמְרוֹן שְׁמַנְים אִישׁ מְנְלְּחָי לְּבְּיָבְיְרְ מִּמְּתְרְּדְיִם וֹמָנְקָחוּ וּלְבוֹנְה בְּיָרֶם לְהָבִיא בֵּית תָּיִ יורמיתו מא ה- 14. עָרִי קְּדְשָׁךְ הָיוֹ מִדְבְּר צִּיּוֹ מִדְּבְר הְּיָתָה יְרוּשְׁלֵם שְׁמְמָת: ישעיהו סד ט 15. בִּית קָּדְשׁנוּ וְתִפְּאַרְתָּנוּ אֲשֶׁר הַלְלוֹף אֲבֹתֵינוּ הִיָּה לְשְׁרָפַת אַשׁ וְכָל מָחָמִדִּינוּ הָיָה לְחָרְכְּה: ישעיהו סד י

ובאיחוי

עוֹד וַיַּקרַעֵם בִּבְגָדֵיו וַיִּקרַעם 2. וַיַּחֲזֵק דְּוִד בִּבְגָדְיו וַיִּקְרָעֵם וְגַם כָּל הָאֲנָשִׁים

דַּלַתוֹת וְאַרְבָּעָה יִקְרַעָה בְּתַער הַטּפֵּר וְהַשְּׁלֵךְ אֶל הָאַש אֲשֶׁר אֶל הָאָח עַר תם כָּל הַמְּגִלְה עַל הָאַש :אֲשֶׁר עַל הָאָח

6. אַיכָה יָשָׁבָה בָדְד הָעִיר רבתי עם היתה כאלמנה ַרָבְּתִי בָּגוּיִם שְּׂרָתִי בַּמְּדִינוֹת רָבְּתִי בָּגוּיִם שְּׂרָתִי בַּמְּדִינוֹת הָיְתָה לָמַס: איכה א א הבנו תבכה בלילה וְדִמְעְתָה עַל לֶחֶיָה אֵין לְה מְנָחַם מִבָּל אְהֲבֶיהְ בָּל רֵעֶיהָ בְּנְדוֹ בָה הָיוּ לְה לָאיִבִים: איכה א ב